

Dato: 23. marts 2011
J.nr.: 2011/300-8

Folketingets Indfødsretsudvalg
Christiansborg

Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 3.
Spørgsmålet er stillet af Folketingets Indfødsretsudvalg den 15. februar 2011 efter ønske fra Søren Krarup (DF) m.fl., jf. B 60.

Spørgsmål nr. 3:

”Ministeren bedes i forlængelse af B 60 – spørgsmål 1-2 – redegøre for, om det i forbindelse med det lovforberedende arbejde i Folketinget i forhold til ratificering af FN-konventionerne har stået skærende klart, at ratifikation af de pågældende FN-konventioner indebærer, at Folketinget er sat ud af spillet i forbindelse med tildeling af statsborgerskab til statsløse udlændinge.”

Svar:

FN's konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed

Integrationsministeriet kan oplyse, at der under behandlingen af beslutningsforslag B 4 om Danmarks tiltrædelse af FN's konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed blev henvist til, at de lovændringer, der var nødvendige for Danmark tiltrædelse af konventionen, allerede var gennemført med ved lov nr. 399 af 11. december 1968 af den allerede eksisterende erklæringsmulighed i indfødsretslovens § 3, jf. lov nr. 252 af 27. maj 1950 om dansk indfødsret, for udlændinge, som var født her i riget. Ændringen af erklæringsbestemmelsen betød, at det antal år, hvori en udlænding skal have opholdt sig i riget, blev nedsat fra 18 år til højst at udgøre 10 år i overensstemmelse med konventionen.

FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder

Under behandlingen af beslutningsforslag B 22 om Danmarks tiltrædelse af FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder blev der henvist til, at børn født i Danmark af

statsløse forældre ville kunne få dansk indfødsret ved naturalisation, men at de ikke herefter havde et egentligt retskrav, og at der efter ratifikationen formentlig burde indføjes en bestemmelse i cirkulæret om Danmarks forpligtelser i medfør af konventionen.

Herudover fremgår det af bemærkningerne, at Danmark ved en ratifikation påtager sig en folkeretlig forpligtelse til at indrette sine nationale retsregler og administrative praksis således, at de krav, som konventionen opstiller, opfyldes.

Det fremgår af udvalgsbilag nr. 10, at Indenrigsministeriet i et høringssvar til Justitsministeriet vedrørende konventionen har oplyst, at et barn, der fødes af statsløse forældre her i landet, ikke efter indfødsretsloven har noget retskrav på at blive statsborger, og at barnet således kun kan opnå statsborgerskab ved naturalisation.

Endvidere fremgår det af udvalgsbilag 21 som svar på udvalgsspørgsmål nr. 11, om at det nærmere bedes oplyst, hvordan regeringen alligevel mener at kunne ratificere konventionen uden enten at tage forbehold eller skabe en sådan ret, at det er Justitsministeriets opfattelse, at en gennemførelse af en ændring af cirkulæret, hvorved et barn født af statsløse forældre i Danmark kan søge om og erhverve dansk indfødsret ved naturalisation, vil være tilstrækkeligt til at opfylde konventionens artikel 7.

Der blev herefter under andenbehandlingen af forslaget udtrykt tilfredshed med, at det under forhandlingerne lykkedes at sikre, at børn, der fødes og ellers ville være statsløse her i landet, får statsborgerskab så hurtigt som overhovedet muligt.

Der blev efter førstebehandlingen af beslutningsforslaget af Fremskridtpartiet stillet et ændringsforslag om tiltrædelse af konventionen dog med forbehold for konventionens artikel 7, idet partiet fandt dette tvingende nødvendigt. Forslaget til folketingsbeslutning blev dog vedtaget, hvor alene Fremskridtpartiet valgte at stemme imod.

Der var ikke herudover under forhandlingerne nogen drøftelse af, hvorvidt Folketinget var sat ud af spillet i forbindelse med tildeling af dansk statsborgerskab til statsløse udlændinge.

Det kan endvidere i forhold til spørgsmålet om børns erhvervelse af dansk indfødsret ved naturalisation på tidspunktet for tiltrædelsen af FN's konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder oplyses, at der på daværende tidspunkt stort set ikke blev stillet betingelser over for børn. Eksempelvis kan det for så vidt angår sprogkravet oplyses, at det fremgik af cirkulærets § 7, at ansøgere, der ikke har et så godt kendskab til det danske sprog, at de kan forstå og gøre sig forståelige på dansk, ikke kan naturaliseres, medmindre der i det enkelte tilfælde foreligger særlige omstændigheder, der kan begrunde en afvigelse herfra.

Med venlig hilsen

Søren Pind